

ZRKADIELKO

OLIVER KOVALSKÝ

enribook

ZRKADIELKO

OLIVER KOVALSKÝ

enribook

Copyright © Oliver Kovalský 2020
Cover © Oliver Kovalský
Cover Design © Erika Jarkovská
Slovak Edition © ENRIBOOK 2020

ISBN: 978-80-89948-18-5

Venované všetkým,
ktorí sa v tomto zrkadielku nájdu.

Klamanie je jediným privilegiom človeka
nad všetkými organizmami.

Zločin a trest,
Fjodor Michajlovič Dostojevský

PREDSLOV

V živote takmer každého človeka minimálne raz nastane moment, kedy sa rozhodne ukončiť určitý vzťah. Veľakrát je to s niekým, koho kedysi miloval a s kým si možno myslel, že tento vzťah potrvá navždy.

Ako však rastieme a meníme sa, niekedy sa stáva, že každý dospejeme iným smerom, až úplne stratíme kompatibilitu. A vtedy, ak sa všetky potenciálne riešenia a náplasti vyčerpajú – často prichádza rozchod.

Niekedy sa však nerozchádzame len s človekom. Niekedy môžeme mať nefunkčný vzťah napríklad aj so svojou krajinou. A keď sme sa už teda rozhodli určité partnerstvo ukončiť, je možno fér minimálne povedať prečo. Bolesť často zostáva na oboch stranách, ale niekedy predsa vyhrá rozum, nie srdce.

Dôvodov je mnoho a sú rôzne.

Táto kniha vznikla preto, že mnoho mladých ľudí sa ocitlo v podobnej situácii ako ja a rozhodlo sa pre rovnaké riešenie. Je to jeden hlas, ktorý sa domnieva, že možno repre-

zentuje viaceré.

Táto kniha je pohľadom mladého človeka na domácu scénu. Výsledok každodenných pozorovaní, rozhovorov, názorov i príbehov. Ako už bolo zmienené, kniha je jedným hlasom z mnohých.

Preto, prosím, dovoľte si nesúhlasiť. Ak sa váš osobný príbeh nenájde ani v jednej z nasledujúcich stránok, bude to v podstate tá najpozitívnejšia spätná väzba. Ak si po prečítaní poviete, že veci nie sú takto alebo dokonca UŽ nie sú takto, bude to ešte lepšie.

Pre mňa však všetko, o čom píšem, je zrkadielkom. Zrkadielkom našej spoločnosti, jej aktuálny obraz, ktorý mi bol denne k dispozícii a dúfam, že keď si niekto toto dielko vezme do ruky o desať rokov, bude reprezentovať už len nostalgickú spomienku na staré časy.

1

PÁR

„Rozmýšľal som...” povedal a jemne vzal do ruky jej dlaň. „Čo keby si sa nast'ahovala ku mne?”

Obaja sedeli na starej posteli v priestore jednoduchej garsónky, ktorá si už pamätala nejaké to desaťročie.

Na pár sekúnd zavládlo ťaživé ticho, ktoré prerušil až jej hlboký nádych. Otočila k nemu tvár a ruka jej vykĺzla z ľahkého zovretia.

„Čo si sa zbláznil?“ takmer skríkla. „A za čo? Ako? A kam vlastne?“ pokračovala napäto, hlasom stále na hrane kriku.

„No... sem,“ odpovedal trochu zarazený a dotknutý.

Rýchlo prebehla očami po priestore, aj keď ho už videla asi tisíckrát.

„Sem?“ zatvárala sa akoby to ani nebolo možné myslieť vážne. „Ved' toto... je len akási provizórna detská izba! Obyčajná kutica na prespanie! A ešte k tomu ani nie je tvoja! Ved'

v podstate ani nemôžeš povedať, že bývaš sám!“

„Akože by nie?“ povedal stále s pokojom, aj keď trochu nechápavo a zmätene.

Teraz mu priamo do očí zmätene gánila ona. On to asi naozaj myslí vážne.

„Dokedy ťa tu rodičia nechajú? Im by asi tiež pomohlo, keby garsónku prenajali nejakým nájomcom. Chodíš k nim aj tak na obedy, večere... a ja k mojim tiež. Ved' tu len spíme a aj keby sme sa sem spolu natlačili, ako z tohto chceš v našich podmienkach spraviť funkčnú domácnosť, nebudaj domov?“ povedala a pozrela do zeme. „Nemáme peniaze, nemáme úspory... ja mám stále len brigádu a ty...“ nadýchla sa a rýchlo hľadala slová. „Len naháňáš svojich “klientov”, stále chodíš po nejakých školeniach, aj keď ani neviem, čo celý deň vlastne robíš! Stále iba hovoríš: Musíš byť trpezlivá, musíš byť trpezlivá! A už je to mesiac, pol roka, rok... a stále je všetko na tom istom!“

Na chvíľu sa zastavila. Akoby váhala, či má pokračovať úderom na záver. „Po anglicky sa ti učiť nechce, von nemáš v pláne ísť ani za svet, lebo po troch mesiacoch zbierania jabĺk

už vieš, ako svet funguje... Fajn. Nechceš, akceptujem to. Ale nečakala som, že si mal na mysli nast'ahovanie sa sem, keď si hovoril, že plánuješ veci niekam posunúť," pokračovala nervózne a v jej tvári sa pomaly namiesto hnevu začínalo zračiť sklamanie.

„Hej? A ty čo? Ty si tiež mohla začať v priemyselnom parku alebo ísť robiť ako čašníčka niekam do baru! Či to je príliš nízke pre slečnu s titulom? Tvoje písanie článkov pod cenu nie je ani brigáda!“

Okamžite po ňom strelila pohľadom. „Nemuseli sme v tejto situácii vôbec byť, keby si bol ochotný odlepiť päty a presunúť sa niekam inam! Myslíš si, že chcem skysnúť vo fabrike za minimálnu mzdu? Prečo tam potom nie si ty sám, pán podnikateľ? Ešte aj tam by si dostal viac ako máš teraz!“

S otvorenou nechutťou v tvári, aby si ju poriadne všimol, sa znova rozhliadla po rozhádzanej izbe. „Toto je výsledok tvojho ťažkého biznisu?“

Veľmi ho boleli tieto slová. Ako muža, ako jej partnera, i ako človeka ako takého. Zvyčajne sa ho snažila podporovať a mal pocit, že to myslí úprimne, ale vnútorne trochu očakával,

kedy príde karambol. Takýto otvorený prejav nedôvery ho ale zasiahol oveľa viac, ako pôvodne čakal.

„Vieš, pre koho to všetko robím?!” vyletel na ňu zrazu prudko. „Pre teba! Pre nás! Pre niekoho, kto tu raz bude s nami, aby sme potom nemuseli za štyristo eur prežívať traja alebo ešte viacerí!”

Posledná veta udrela sťa hrom a zostala visieť v priestore ako búrkový mrak. Ako ťažká facka reality, ktorá znie akosi ináč, keď je už vyslovená nahlas. Jeho slová jej teraz zneli ako čosi neskutočné.

Traja alebo viacerí...

Kedysi sa o téme dieťa rozprávali často, ale vtedy to ešte bola d'aleká budúcnosť a čerstvo zalúbený pár vždy dúfa, že láska, práve tá ich, vydrží všetko.

Čítal jej neverbálnu komunikáciu jasne. Alebo si to aspoň myslel, a odrazu ho ovládol pocit, že si musí svoje obavy potvrdiť alebo vyvrátiť. Pozbieral odvalu. Už niet cesty späť a jej otvorené reakcie nahlodali nepríjemnú neistotu, ktorú nedokázal a teraz už ani nechcel potlačiť.

Zhlboka sa nadýchol. „Ako... ako ma teda

vlastne vnímaš?” povedal neisto a nevedel, či pokračovať. Takmer až pocítil závrat. „Chceš raz so mnou žiť? Chceš... mať so mnou deti?”

V očiach sa jej zjavili slzy a ústa sa skrivilili do typickej grimasy.

„Neviem!” vyletela na neho plačlivo. “Neviem, ako tu mám byť mamou... ako tu mám chcieť byť mamou...” povedala porazenecky a tiež ju dobehli myšlienky, pred ktorými utekala na veľmi dlhej trati. „Niekedy mám pocit,” pokračovala a zahľadela sa do prázdna, „že keby som bola muž, veci by boli aspoň o trochu jednoduchšie.”

Zúfalo na ňu pozrel.

Keby si ty vedela... Túžil ju objat', stisnúť jej ruku a povedať jej, že to bude dobré, že všetko spolu nejako zvládnu, ale čosi mu jednoducho nedovolilo sa ani pohnúť.

„Keď si predstavím, že by som bola tehotná...,” dodala meravo sediac. Zrazu, akoby len sama pre seba, pokrútila hlavou. „Už len keď vidím nejaké budúce mamičky prechádzať po ulici, namiesto sladkej rozpustilosti ma až strasie! Možno si to viac všímam, lebo som už vo veku, kedy je k tomuto kroku stále bližšie a bližšie a ja úprimne len rozmýšľam, ako to-

muto celému ujsť. Ved' predsa... má to byť..." hlas sa jej zlomil a oči sa opäť zaliali slzami, „má to byť jeden z najkrajších momentov v živote ženy, či nie?" otočila sa prudko na neho. „No pritom v momente, kedy by som otehotnela, by som sa cítila ako občan druhej kategórie! Končí život! Je to čas, kedy... na to jednoducho nemôžem byť sama! Čo ak nebudem dosť silná na to, aby som si zahryzla do jazyka a proste to všetko nejako zvládla sama? Potrebuješ pomoc, si záťaž a neprinášaš príjem. Ďakujeme pekne," snažila sa cez vzlyky nadýchnuť. „Čo ak budem unavená alebo niečo pôjde zle, vtedy jednoducho nechceš počuť: Drž hubu, všetci majú problémy! Tak strašne sa v tejto večne podráždenej mase snažím nikde nezavadzať, nikoho neobťažovať... Normálne mám niekedy pocit, akoby som sa chcela celému svetu rovno ospravedlniť za to, že vôbec budem tehotná a budem od niekoho niečo chcieť!"

Opäť zavládlo ťaživé ticho. Chcel niečo povedať, ale čo? Čo?

„Vieš, niekedy normálne obdivujem tie ženy, ktoré sa s tým nebabrú a sú tie drzé a nepríjemné, ktoré potom všetkým lezú na ner-